

RECENSION

I den "Den röda tråden" rör sig ett rå akrobatiskt ner längs ett nio våningshus.

Höghusrå överraskar i en ruffig varieté

TEATER

Malmö Sommarscen x2

Vem tänder solen?
Medverkande: Miguel Azcue och Johanna Jonasson Memory Wax. Kungsparken, 18/6.

Den röda tråden.

Manus: Sabinha Lagoun. Regi: Liza Fry. Drömmarnas hus, Vänsparken, 18/6.

■ Det långa asfaltslovet sträcker ut sig. Malmö är ledigt och staden är full av publik. Malmö Sommarscen har utvecklats till en semesterinstitution och konceptet är lika enkelt som genialt. Ge mig en park, ett torg, en filt på ett gräs någonstans och du ska hitta till platser du inte visste fanns.

Inviingsdagen märker tydligt ut en viktig målgrupp – barnen. En sociologisk studie skulle enkelt, bara genom att kika på Eniro-kartorna i det digitala programbladet, kun-

na förutsäga vilket publiksegment som dyker upp när. Till viss del flyttar nog Malmöborna på sig, men premiären vittnar om motsatsen. In i Kungsparken bakom kasinot där danskompaniet Memory Wax ger sin urpremiär av lilla verket "Vem tänder solen?", hittar framför allt innerstadens medelklass. I slänten på en gräskulle i Vänsparken i Rosengård, där Drömmarnas hus planterat de gladpack-omlindade miniatyrhöghusen som utgör scenografin till "Den röda tråden", trängs framför allt stadsdelens egna invånare. En polispiкет rullar fram i periferin samtidigt som eftermiddagen helt stilla omsluter sitt folk.

För detta måste vi älska Malmö Sommarscen och samtidigt påminna om möjligheten att resa i vår egen stad. Men är det då värt att styra efter just dessa programpunkter? Jo, det är värt det, även om de magiska sommarscensögonblicken uteblir. Memory Wax tillhör numera

"För detta måste vi älska Malmö Sommarscen och samtidigt påminna om möjligheten att resa i vår egen stad."

ett av våra finaste danskompanier. Ifjol överraskade de med det spänstigt poetiska verket "Crisálida"; ett svenskt-kubanskt samarbete som iscensattes med djurhuvuden och viga kroppar framför kanalen bakom Malmö Live.

Ålderslöst bra var det. I år ligger fokus på den riktigt unga publiken. Ur en grön scenografi trollas bollar, askar och snören fram genom hål i dekoren. Miguel Azcue och Johanna Jonasson är så proffsigt hemtam med sin publik att halva parken är beredd att kliva upp på scenen och krypa fram i en labyrint av föreställda trädrötter i finalen.

Det är helt i sin form och sympatiskt interaktivt, men utan allvarligare utmaningar.

En helt annan scenbild tornar upp sig några kilometer bort när Drömmarnas hus kavlar upp ärmarna på närmare fyrtio aktörer. I "Den röda tråden" letar en flicka efter sin lillebror och i sitt sökande tvingas hon möta

sina egna rädslor för att komma hem igen. Möten med svartvita byråkrater, persikofärgade missionärer med kanelnurror på skulterna och myllingar i småfolksstorlek skapar en vrickad värld som för tankarna till Sven Nordqvists "Var är min syster?"

Vackraste bilden: ett höghusrå i blåskimrande stass som överraskar publiken bakifrån när hon akrobatiskt rör sig ner längs gaveln på ett nio våningshus. Ida Bergqvists sopran svävar som genom en dröm, uppstånden ur en av Erik Saties gymnopedier.

"Den röda tråden" lider av en svag ljudbild där repliker dränks i vinden och musiken stöps i burkigt sound. Man kan också betrakta detta som del av upplevelsen; en ruffig varieté som slagit ner pålarna utanför stan och låter amatörerna fångas av uppgiften.

TEXT: MALENA FORSARE
kultur@sydsvenskan.se

RECENSION

Trollbindande barockt

MUSIK

Höör Barockfestival

Höör kyrka, 18/6.

■ Höör och musik hör ihop. Tänk bara på Höörs jazz, kammarorkestern och sommaroperorna. Och på barockmusiken som idkas av kommuninvånare och gästande stjärnor. Numera odlas denna gamla musik främst inom musikersammanslutningen Höör Barock, som nu genomfört sin femte festival. Från fredag till söndag fylldes Höör kyrka av kantater, concerti grossi, solokonsert, stycken för viola da gamba-ensemble med mera. Blockflöjtisten Dan Laurin var musikalisk ledare.

I lördags spelade Höör Barockensemble musik för blockflöjter, stråkar, cembalo och luta av Händel, Bach, Vivaldi och Telemann. Det började något skakigt, förmodligen delvis som en följd av att de känsliga instrumenten ännu inte hade anpassat sig till värmen och fuktigheten i den fullsatta kyrkan. De höga tempona i Händels Ouvertyr till Acis och Galatea och i violinkonserten av Bach (BWV 1041) borde ha kombinerats med ett luftigare betoningmönster. Nu blev tempot snarast en tvångströja på musiken.

I en blockflöjtsduo av Telemann motiverades sista satsens höga tempo av en humoristisk ton, ungefär som i samma kompositörs Lilleputt-chaconne för två violiner. Laurins och Emelie Roos flöjter lät som ett litet positiv som vevade fram barockmusik i miniformat.

I blockflöjtskonserter av Vivaldi och Telemann stod tempo, betoningstäthet och frasering i så gott förhållande till varandra att det började bli svårt att sitta stilla. Och när cembalisten Anna Paradiso spelade en långsam sats ur en cembalokonsert av Bach fick hon sitt vassa instrument att sväva mjukt ovan kollegornas ackompanjemang.

En oväntad höjdpunkt var Telemanns ljusa och närmast minimalistiska konsert för fyra violiner nr 2, D-dur. Hannah Tjell, Kanerva Juutilainen, Julia Dagerfelt och Rastko Roknic bildade en violinkvartett och spelade denna märkligt repetitiva musik med en rytmisk schvung av mildaste slag. Det var rent trollbindande.

TOBIAS LUND